

Z okolnosti, že strana žalovaná v podání ze dne 23. června 1919 sama žádala za lhůtu 4nedělní, t. j. do 23. července 1919, nelze souditi, že tím dala na jevo, že nehodlá použití předpisů zákona o soudních prázdninách. Nejde tu ovšem o chybu početní, nýbrž jen o to, že při určení konečného dne lhůty nebyl vzat zřetel na soudní prázdniny do žádané lhůty 4nedělní spadající. Bylo věcí soudu, by, určuje kalendářní den konce lhůty, sám vzal zřetel na soudní prázdniny, když strana žalovaná tak neučinila. Ježto se tak nestalo, sluší tu užiti ustanovení § 225 c. ř. s., které má za následek, že lhůta k podání odpovědi se prodloužila do 3. září 1919, takže rozsudek pro zmeškání lhůty k podání odpovědi dne 4. srpna 1919 vydaný nebyl odůvodněn.

Čís. 355.

Dohodli-li se dobrovolně rozvedení manželé o výživném, nelze povolit manželce, domáhající se později sporem zvýšení výživného, prozatímní opatření zvýšením výživného na míru zažalovanou.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1920, R I 505/19.)

Od stolu a lože dobrovolně rozvedení manželé uzavřeli dne 11. března 1911 smír, jímž upraveny na 30 K měsíčně příspěvky, jež se zavázal manžel poskytovat manželce. Žalobou se dne 20. září 1919 domáhala se manželka, by vyživovací příspěvky byly zvýšeny o 120 K měsíčně a žádala, by zároveň po dobu ode dne žaloby až do ukončení sporu bylo povoleno prozatímní opatření v tom smyslu, by manžel jí po tento čas platil další vyživovací příspěvek ve výši, jak bylo žalováno. Prv ý s o u d prozatímní opatření povolil z těchto d ů v o d ů: Sporem jest rozhodnouti otázku, zda výše výživného byla smírem stanovena nezměnitelně čili nic, neboť smír dle svého doslovu nezodpovídá určitě této otázky. Leč jest nesporno, že manželství bylo dobrovolně rozvedeno, takže nelze vycházeti ze zavinění té či oné strany na rozvodu, a že dosud nebylo manželské společenství obnoveno. Navrhovatelka má tudíž dle § 382, čís. 8 ex. ř. a § 91 obč. zák. proti žalovanému nárok na výživné, pokud se týče může žádati zvýšení jeho, pokud posavadní výživné není »slušným výživným«. Není třeba blíže odůvodňovati, že 30 K měsíčně není pro manželku železničního revidenta slušným výživným a jest proto požadovaných 150 K měsíčně vzhledem ku dnešním drahotným poměrům a ku zvýšenému služnému žalovaného zcela přiměřeným výživným. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh na povolení prozatímního opatření. D ů v o d y: Tím, že manželé uzavřeli smír o výživném, bylo konsumováno právo příslušející manželce dle §§ 108 a 117 obč. zák. Prohlásiliť manželé výslovně, že smírem upravili zcela své vzájemné majetkoprávní nároky. Žádá-li nyní navrhovatelka zvýšení výživného, jež bylo tehdy umluveno, nemůže opíráti svůj nárok na prozatímní výživné o ustanovení §§ 108 a 117 obč. zák., nýbrž může žádati pouze za prozatímní opatření dle exekučního řádu. Než dle exekučního řádu nemůže se domáhati prozatímním opatřením ve smyslu § 382, čís. 8 ex. ř. a § 91 obč. zák. již předem toho, co by jí náleželo teprve, až by ujednaný vyživovací příspěvek byl právoplatně zvýšen.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu navrhovatelky.

D ů v o d y:

Vyživovací příspěvky navrhovatelky byly smírem ze dne 11. března 1911 již určeny a tím splněn byl nárok příslušející jí vůči odpůrci dle § 91 obč. zák. Proto nejde zde o prozatímní určení výživy, které jest uvedeno jako prostředek zajišťovací v § 382, čís. 8 ex. ř., nýbrž o prozatímní zvýšení ujednaného vyživovacího příspěvku, tedy o jiný prostředek zajišťovací. § 382 ex. ř. uvádí sice prostředky zajišťovací jen příkladmo, jak vychází na jevo z doslovu prvního odstavce téhož §u, jsou tudíž přípustny i jiné prostředky zajišťovací, v § 382 ex. ř. neuvedené. Než prostředek zajišťovací tak, jak navrhován, nehodí se za prozatímní opatření, neboť zvýšení výživného jest závislo jednak na právním posouzení významu a dosahu smíru ze dne 11. března 1911, jednak na zjištění nynějších příjmových a majetkových poměrů odpůrce, na čemž obojím spočívá oprávněnost nároku žalobního. Povolením prozatímního opatření, kterému by nutně muselo předcházeti posouzení a zjištění předem uvedeného obsahu, předbíhalo by se vlastně rozhodnutí věci samé. Mimo to přiřknuto by bylo tím stěžovatelce již to, o co se spor vede, a čehož by žalovaný, kdyby spor dopadl pro žalobkyni nepříznivě, vzhledem ku povaze vyživovacích příspěvků a zjevné nemajetnosti žalobkyně mohl stíží zpět dosíci.

Čís. 356.

Seznáno-li teprve při ústním odvolacím líčení, že odvolací spis postrádá advokátova podpisu, nutno i pak postupovati dle §§ 84 a 85 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1920, R II 176/19.)

Do rozsudku první stolice podal žalovaný odvolání, jež však nebylo podepsáno advokátem. Odvolací soud, nepovšimnuv si tohoto poklesku, nařídil rok k ústnímu odvolacímu líčení. Seznav teprve při líčení onen poklesk, odmítl odvolání. D ů v o d y: Podle § 467 čís. 5 c. ř. s. musí však odvolací spis vedle všeobecných náležitostí přípravného podání (§ 75 a 78 c. ř. s.) obsahovati také podpis advokáta. Odvolání bez tohoto podpisu jest pokládati za nepřipustné ve smyslu § 471 čís. 2 c. ř. s. Ježto však při odvolacím líčení přítomný odpůrce odmítl dáti svolení k tomu, by tato vada, jež teprve při odvolacím líčení na jevo vyšla, byla odstraněna (§ 495 c. ř. s.), muselo býti odvolání ve smyslu § 474 odstavec druhý c. ř. s. zavrženo. Pokud se týče dodatečného odstranění této formální vady, bylo toto možné a to na podnět soudu první stolice, pokud odvolací spis odvolací stolicí zaslán nebyl. V řízení před druhou stolicí jest podobné dodatečné odstranění formálních vad podle § 89 j. ř. vyloučeno. Z těchto důvodů muselo odvolání býti zavrženo a nebylo lze rozhodnouti ve věci samé.

Nejvyšší soud vyhověl stížnosti žalovaného a zrušiv usnesení v odpor vzaté nařídil odvolacímu soudu, by spisy vrátil prvnímu soudu s příkazem, by za účelem odstranění formální vady odvolání potřebné opatření učinil, a odvolání pak znovu předložil odvolacímu soudu k novému rozhodnutí.